

BAKA ISTVÁN

Őszi esőzés

*Pálca-esők verik, ázik a puszta,
duzzad az úton a sár;
csörgedezik patakokban a lusta,
szürke habú mocsok-ár.*

*Ázik a gát, hasadozva leválik,
omlik a vízbe a part;
ólom-esőkben a város elázik,
nyirkos a házfal, a park.*

*Koppan a földön a gesztenye gombja, —
inge kinyílt, csupa rongy;
vissza ki varrja a gombot a lombra,
nincs se szabó, se bolond.*

*Szálas eső pereg: égi spagetti, —
tála a tér, köd a szósz,
falja csatornanyílás. De a resti
sörszagu mennybe hajóz.*

*Nyelve a járda kövére fityeg le —
mit motyórász a plakát? —,
mintha a fal maga jönne, lihegve
elpanaszolni baját.*

*Allnak a hídon a gépkocsik, ott fent
nincs ma beút, se kiút . . .
Bukusza-üres szemü néni ke töpreng:
holnap ebédre mi jut?*

*Búvik a méhe, ha fordul a naptár, —
méze-kifosztva ugyan,
ám ura híg szirupával a kaptár
télire még teli van.*

Hát mi, ha int az idő, hova bújjunk?
Bárha begyűjtve a méz,
még beledugni se tudjuk az ujjunk,
hogyha hibádzik a pénz.

Lágy ez a vers, puha ritmusa alatt,
s mint az eső, beterít.
Ágy ez a vers, aki benne elalhat,
álmaival betelik.

Pálca-eső zuhog, ázik az elvert
város, előnti a sár;
gennye fakadt ki a régi sebeknek,
s máris az új sebe fáj.

1990. november

CSEH GUSZTÁV RÉZKARCA